

Rẽ trái - Rẽ phải

Cô sống trong một căn phòng trên một toà chung cư cũ kỹ phía ngoại ô thành phố, mỗi khi ra phố, bất kể đi đâu cô cũng giữ thói quen ra đến cửa liền rẽ trái.

Anh sống trong một căn phòng trên một toà chung cư cũ kỹ phía ngoại ô thành phố, mỗi khi ra phố, bất kể đi đâu anh cũng giữ thói quen ra đến cửa liền rẽ phải.

Mùa đông năm ấy đặc biệt giá lạnh, cả thành phố chìm trong biển mưa phùn. Trong màn không khí mờ mịt, không ánh mặt trời, thường có một nỗi buồn tiếc mơ hồ xâm chiếm trong lòng những người khách bộ hành đi dưới những hàng cây khẳng khiu dọc phố.

Ở trong cùng một khu chung cư...

Ngày mùng 6 tháng 10, trời hửng nắng.

Cô sống trong một căn phòng trên một toà chung cư cũ kỹ phía ngoại ô thành phố, mỗi khi ra phố, bất kể đi đâu cô cũng giữ thói quen ra đến cửa liền rẽ trái.

Anh sống trong một căn phòng trên một toà chung cư cũ kỹ phía ngoại ô thành phố, mỗi khi ra phố, bất kể đi đâu anh cũng giữ thói quen ra đến cửa liền rẽ phải.

Ngày 15 tháng 10, mặt trời bị che lấp sau những đám mây chất ngất, ánh sáng trong những căn phòng cũng chập chờn.

Họ từ trước đến nay chưa từng gặp nhau.

Ngày 28 tháng 10, trời hửng nắng. Dạo gần đây anh sống chật vật. Đôi khi buổi tối, anh đến những quán ăn thượng lưu trong thành phố kéo đàn, kiếm thêm chút thu nhập ít ỏi.

Ngày 7 tháng 11, trời u ám ẩm ướt, có một nỗi buồn nhẹ nhàng len tới như mỗi khi mùa đông quay trở lại. Những lúc không luyện đàn, anh thích lang

thang ngoài phố, lượn qua công viên thành phố chơi cùng đàn bồ câu, có khi ngồi lại đó cả chiều.

Ngày 11 tháng 11, buổi chiều, gió bắt đầu trở từng cơn lạnh lùng. Có lần anh cảm thấy tâm hồn rã rời, trống trải.

Ngày 19 tháng 11, mặt trời mùa đông ngã xuống những cái bóng thật dài, thật dài. Cô vẫn quen chân rẽ trái, anh vẫn quen chân rẽ phải, họ chưa từng gặp nhau trong đời.

Ngày 23 tháng 11, ngày thật ngắn, chưa đến 5 giờ chiều trời đã tối. Cô đang dịch một tiểu thuyết buồn, cuốn sách khiến cô cảm thấy thế giới quanh cô tràn một màu xám ảm đạm.

Ngày 2 tháng 12, những đám mây đồ sộ chất ngất phương xa chậm chạp kéo tới bầu trời thành phố. Những khi không làm việc, cô thích vào thành phố tìm một quán cà phê, tản bộ trên phố nhìn dòng người qua lại, hay ngồi xuống trò chuyện cùng con mèo hoang trên một vỉa hè.

Ngày 10 tháng 12, mặt trời ló ra. Trong phòng đầy hơi nước. Có khoảng khắc cô đơn nhìn mình trong gương, cô hốt nhiên cảm nhận dư vị cả một cõi người.

Ngày 17 tháng 12, trời hửng nắng. Cô vẫn quen chân rẽ trái, anh vẫn quen chân rẽ phải, họ chưa từng gặp nhau trong đời.

Ngày 20 tháng 12, hình như trời sắp mưa. Họ cũng như hàng nghìn hàng vạn người trong thành phố ấy, cả đời sống bên nhau, nhưng cả đời sẽ không bao giờ gặp được nhau...

Ngày 22 tháng 12, mặt trời ngượng nghịu ló mặt ra, những đám mây đen dày đặc giấu mình trên đỉnh núi xa xa. Ngày hôm đó, họ đã gặp nhau bên đài phun nước giữa công viên.

Họ giống như những người yêu đã thất lạc nhau nhiều năm trong đời.

Mùa đông vì sao không còn buồn bã cô đơn? Anh ở bên cô trong suốt một buổi chiều hạnh phúc và ngọt ngào.

Lúc hoàng hôn, trời chợt đổ một cơn mưa dữ dội. Họ vội vã ghi số điện thoại của nhau rồi vội vàng chia tay trong cơn mưa. Anh, theo thói quen, lại chạy bổ về bên phải...

Cô, theo thói quen, cũng vội vã chạy về bên trái...

Cơn mưa làm họ lạnh buốt và ướt đẫm, nhưng trái tim cả hai nóng bừng lên vì hạnh phúc.

Đêm ấy, cả anh và cô đều thao thức... Mưa, từng giọt từng giọt rả rích rơi suốt đêm dài...

Nhưng, cuộc sống cũng ẩn giấu bao nhiêu những bất ngờ buồn rầu, con điều gió ta từng nắm trong tay bỗng một hôm đứt dây giữa trời.

Ngày 23 tháng 12, gió lạnh đột ngột tràn vào lòng thành phố, nhiệt độ buổi sáng tụt xuống rất thấp. Những tờ giấy nhỏ bé ướt sũng ghi số điện thoại chiều mưa qua đã nhoè hết chữ.

Ngày 24 tháng 12, mưa rơi không ngớt trong suốt đêm Giáng sinh. Cô ở lì trong nhà vì sợ sẽ bỏ lỡ một cuộc điện thoại từ...

Anh chăm chăm nhìn nét chữ số nhoè nhoẹt mờ mịt, với những cuộc gọi nhầm số bất tận...

Tình yêu đang ở đâu, ơi nỗi cô đơn?

Ngày 31 tháng 12, trời lạnh như cắt, giá rét quẩn quanh trong căn phòng, mưa vẫn tiếp tục rơi rả rích.... Anh và cô đều thao thức đến rã rời trong những căn phòng... Từ trong ra-đi-ô vọng tới tiếng nói cười náo nức của đám đông tụ tập trên quảng trường trước toà nhà thị chính, đếm ngược theo từng giây còn lại của năm cũ, thế là một năm lại đã qua đi.

Ngày 5 tháng 1, buổi chiều đưa tới từng cơn gió lạnh như châm vào da thịt, giá rét lại tràn về quanh đây...

Ngày 12 tháng 1, rồi cuối cùng trời cũng hửng lên, ánh mặt trời lấp ló, nhưng nhiệt độ lại hạ xuống thấp... Thành phố thay đổi quá nhanh khiến con người phải kinh ngạc. Bồn phun nước trong công viên đã biến thành công trường

xây dựng cầu vượt cao tốc.

Ngày 1 tháng 2, trời ấm lên, dù còn đầy hơi giá. Anh đầy hy vọng, nhủ thầm có lẽ giống như một tình huống trong phim, tại một góc ngoặt đầu phố, hay trong quán cà phê ngoài công viên kia, anh sẽ gặp lại được cô.

Ngày 14 tháng 2, đêm của Lễ tình nhân Valentine, những ngôi sao thưa thớt sáng trên trời đêm. Trên con phố lạnh lùng cô đơn, khi những bóng đèn nhiều màu mắc quanh vòm cây khô cuối phố vui vẻ sáng lên, cô đã không tìm được lòng mình bật khóc.

Ngày 25 tháng 2, những lớp mây mỏng tang bao phủ bầu trời một màu xám, mờ lung như khói. Cô vẫn quen chân rẽ trái, anh vẫn quen chân rẽ phải.

Ngày 28 tháng 2, hoa Đỗ Quyên bên đường nở rộ, nghe nói trong núi, hoa anh đào cũng đã mở cánh rồi. Ngày nối ngày lặng lẽ, họ chưa từng gặp lại nhau.

Ngày 9 tháng 3, không khí tràn ngập hương thơm cỏ non, mùa xuân đến thật rồi. Họ vẫn đi về giữa dòng người lặng lẽ, nhớ vô cùng buổi chiều gặp gỡ ngăn ngùi song tràn ngập hạnh phúc ấy.

Ngày 23 tháng 3, cuối ngày trời ấm hơn, buổi tối, trăng lên trong veo giữa đám sao lấp lánh. Giữa thành phố vừa quen vừa lạ, anh và cô tìm kiếm vô vọng hình bóng vừa xa xôi vừa gần gũi của nhau.

Ngày 30 tháng 3, mùa mưa đã đến. Những cơn mưa làm cô nhớ tới anh.

“Sao cô ấy có thể biến mất không dấu vết trong thành phố như thế?”

Ngày 13 tháng 4, mưa ngớt. Xa xa, chim bồ câu lượn vòng bay trên bầu trời thành phố. Anh cũng muốn bay được như đàn chim kia để tìm tới bên cô.

Ngày 9 tháng 5, bầu trời hoàng hôn ửng màu cánh hoa hồng, chuyển dần thành màu xanh thẫm thẫm của ngọc bích. Cô thích ngồi một mình trầm tư, ở một góc thành phố trên cao.

Ngày 18 tháng 5, chiều tối, gió nam thổi tới nhẹ nhẹ, mặt trời đỏ lừ chậm rãi trôi xuống chân trời, mùa hạ đến gần. Sao những ngọn lửa nền chấp chới

trong đêm cứ khiến người ta hoài nhớ một cách trống trải và cô đơn?

Ngày 9 tháng 6, từng đám mây lớn nặng nề chất đống, bất động giữa không trung. Trong lòng có nỗi niềm gì vô cớ, cô buồn bã ngoái nhìn nỗi cô đơn của mình.

Ngày 20 tháng 7, đêm sau cơn giông, ánh trăng vô cùng rạng rỡ.

Thành phố như một mê cung khổng lồ, không nghe được tiếng gọi, không tìm ra phương hướng.

Ngày 19 tháng 8, đêm trước cơn giông, những tầng mây trôi vùn vụt. Họ oán trách thành phố với bầu không khí ngẫu đục, những ngã đường vỡ vụn, những ngã tư đèn đỏ quá lâu, những chuyến xe bus hay bỏ bến.

Ngày 31 tháng 8, chính ngọ, một chú ong mật bay lạc vào phòng anh, đập cánh mù quáng trước lớp cửa kính trong veo.

“Anh vẫn còn trong thành phố này chứ? Hay anh đã rời đi từ rất lâu?”

Ngày 5 tháng 9, trời ngọt ngọt hơi nóng, trong người khó chịu. Họ cùng trêu chọc một con mèo con lông vàng, cho cùng một con chó hoang ăn, cùng nghe một chú chim hót trong ánh lê minh mới rạng.

Ngày 24 tháng 9, buổi sáng có thêm một lớp sương mỏng, nghe nói lá phong trong núi đã đỏ rồi. Họ nhìn ra cùng một khung trời ngoài cửa sổ chung cư, cùng ngửi một làn hương, cùng nghe thấy người hàng xóm tập chơi hoài một bản nhạc của Trai-cổp-xki.

Ngày 5 tháng 10, không khí mát dịu, lá trong công viên dần nhuộm màu vàng rực. Anh và cô dạo qua cùng một con đường nhỏ trong công viên, cùng dẫm lên một lớp lá vàng khô giòn.

Ngày 15 tháng 10, trời mùa thu vô cùng dịu mát, một quả bóng bay màu vàng trôi ngang song cửa. Họ cùng thơm một đứa trẻ. Cùng nhìn thấy chiếc mũ bông màu xanh của đứa trẻ có gắn đôi tai thỏ dài rất đáng yêu.

Ngày 26 tháng 10, gió thổi, lá rụng rơi bời.

Trong ký ức của anh và cô chỉ còn đọng lại hình ảnh mẫu giấy ướt nhẹp của buổi chiều mưa ấy và số điện thoại nhoè ướt.

Ngày 8 tháng 11, ngày có nắng. Nến cô đơn trên chiếc bánh sinh nhật trong phòng cô in lên tường một cái bóng màu tím chập rây đung đưa. Cô nghe thấy bên hàng xóm vắng tới tiếng vĩ cầm, đang chơi một bản nhạc rất buồn.

Anh nhớ ra hình như hôm nay là sinh nhật cô. Cây vĩ cầm trên vai anh nức nở khe khẽ. Ngoài cửa sổ là ánh trăng. Không biết giờ em đang ở nơi nào?

Ngày 19 tháng 11, hơi thở mùa đông ngày càng gần.

Nỗi nhớ ngày càng mơ hồ, dường như tình yêu ấy chưa từng đến trong đời anh?

Ngày 30 tháng 11, nửa khuya, ánh trăng xanh xao lạnh lẽo soi một góc sân thượng chung cư.

Họ đều nhận được từ tay cùng một ông bưu tá, tờ thư của bạn thân nơi phương xa.

Ngày 6 tháng 12, trời rét căm căm.

Họ ở gần nhau đến thế, mà sao lại xa nhau vời vời?

Ngày 17 tháng 12, lại một ngày không thấy ánh mặt trời, không thấy trăng, không thấy tinh tú. Thành phố giống một nhà tù khổng lồ không tường bao quanh, làm con người cảm thấy ngột thở, rời rã...

Ngày 22 tháng 12, mưa phùn rơi như vĩnh viễn không ngưng nữa.

Cô quyết định chia tay thành phố hoang vu này.

Anh quyết định du lịch đến một thành phố đầy nắng ấm.

Ngày 23 tháng 12, tuyết bắt đầu rơi, thành phố đã bao nhiêu năm nay không hề có tuyết rơi.

Anh, theo thói quen, ra khỏi cửa là rẽ phải.

Cô, theo thói quen, ra khỏi cửa là lập tức rẽ trái.

Tuyết rơi lẳng lặng trên phố.

Ở bến xe bus trên quảng trường trước khu chung cư, anh bất chợt nhìn thấy...

Ở bến xe bus trên quảng trường trước khu chung cư, cô cũng bất chợt nhìn thấy...

Ngày 24 tháng 12, tuyết rơi dày đặc, chuyển xe bus đi về phía tiếng hát Giáng sinh an lành đang vọng tới. Nhưng hai hành khách ở lại.

Ngày 31 tháng 12, tuyết ngừng rơi, trời ấm. Trên quảng trường trước toà thị chính, người ta chen chúc trong biển người điên cuồng vui sướng, hò reo đếm theo từng giây đổ ngược của năm cũ cho đến 0 giờ 0 phút 0 giây. Người ta ôm chặt nhau trong giây phút hạnh phúc của một mùa xuân mới.

Ngày 8 tháng 3, trời hanh nắng, mây lơ đãng trên tầng không. Hai căn phòng cô đơn trên khu chung cư cũ kỹ ở ngoại ô được mở sang nhau, mây bay trên những bức tường hoa.

Và cuối cùng, mùa xuân rồi cũng sang...